

РЕШЕНИЕ

№ 197

гр. Враца, 09.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Калина Хр. Христова

при участието на секретаря Наталия Мл. Петрова
като разгледа докладваното от Калина Хр. Христова Гражданско дело № 20231420102921 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от Ц. С. Т., ЕГН *****, чрез адв. И. С., против „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375, с която е предявен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника от следните суми: 2 871,02 лева – главница по договор за кредит, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 06.08.2013 г. до окончателното й изплащане, сумата от 482,05 лева – договорна лихва за периода от 06.02.2012 г. до 13.06.2013 г., сумата от 322,32 лева – наказателна лихва за периода от 06.02.2012 г. до 05.08.2013 г., както и сумата от 373,31 лева – разноски, включително адвокатско възнаграждение, съставляващи вземания по изпълнителен лист от 12.08.2013 г., издаден по ч. гр. д. № 3051/2013 г. по описа на Районен съд – гр. Враца, въз основа на който е образувано изп. д. № 1606/2023 г. по описа на ЧСИ И.ка Цонкова, поради изтекла погасителна давност. Претендира сторените в производството разноски.

В исковата молба се твърди, че изпълнителният лист е издаден в полза на „Райфайзенбанк“ АД и е било образувано изп. д. № 1104/2013 г. по описа на ЧСИ Валери Йотов. Твърди, че вземанията са прехвърлени в полза на ответното дружество. След отнемане на правата на ЧСИ Йотов делото е предадена на ЧСИ Цветозар Найденов, където е преобразувано под № 6859/2020 г. и на 18.02.2022 г. е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, като е отбелязано, че последното изпълнително действие е извършено на 06.06.2016 г.

Сочи, че въз основа на процесния изпълнителен лист е образувано изп. д. № 1606/2023 г. по описа на ЧСИ И.ка Цонкова. Заявява, че от 2016 г. до прекратяване на

преобразуваното дело от ЧСИ Найденов не са извършвани никакви изпълнителни действия, които прекъсват давността. Такива не са предприети и по образуваното при ЧСИ Цонкова изпълнително дело. Счита, че вземането по процесния изпълнителен лист е погасено по давност. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК по делото е постъпил отговор от „ЕОС Матрикс“ ЕООД, чрез адв. Д. К., с който предявеният иск се оспорва като неоснователен. Заявява, че въз основа на цитирания от ищеца изпълнителен лист е образувано изп. д. № 1104/2013 г. по описа на ЧСИ Йотов с взыскател „Райфайзенбанк“ АД. През 2016 г. „ЕОС Матрикс“ ЕООД е придобил вземането по силата на договор за цесия и дружеството е било конституирано като взыскател. Същото било преобразувано под № 6859/2020 г. по описа на ЧСИ Найденов, а впоследствие било образувано изп. д. № 1606/2023 г. по описа на ЧСИ Цонкова.

Заявява, че по изпълнителните дела регулярно са постъпвали искания за извършване на изпълнителни действия, поради което вземането не е погасено по давност. Излага подробни правни съображения. Иска се постановяване на решение, с което искът да бъде отхвърлен. Претендира разноски.

Съдът, като взе предвид становищата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа следното:

Видно от изпълнителен лист от 12.08.2013 г., издаден по гр. д. № 3051/2013 г. по описа на РС – гр. Враца, ищецът Ц. Т. е осъдена да заплати на „Райфайзенбанк /България/“ АД следните суми: 2 871,02 лева – главница по договор за кредит, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 06.08.2013 г. до окончателното ѝ изплащане, сумата от 482,05 лева – договорна лихва за периода от 06.02.2012 г. до 13.06.2013 г., сумата от 322,32 лева – наказателна лихва за периода от 06.02.2012 г. до 05.08.2013 г., както и сумата от 373,31 лева – разноски, включително адвокатско възнаграждение.

Изпълнителният лист е издаден въз основа на Заповед № 2286/12.08.2013 г. за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 3051/2013 г. по описа на Районен съд – Враца.

Няма спор между страните, че въз основа на посочения изпълнителен лист е било образувано изп. д. № 1104/2013 г. по описа на ЧСИ Валери Йотов.

Не се спори, че вземанията по изпълнителния лист са цедирани в полза на ответното дружество „ЕОС Матрикс“ ЕООД.

Страните също така не спорят, че след отнемане правата на ЧСИ Йотов, изп. д. № 1104/2013 г. е прието от ЧСИ Цветозар Найденов и е продължило под № 6859/2020 г. На гърба на изпълнителния лист ЧСИ Найденов е вписал, че изп. д. № 6859/2020 г. е прекратено на 18.02.2022 г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, като е посочил, че

последното изпълнително действие е извършено на 06.06.2016 г. Вписано е още, че изп. д. № 1104/2013 г. е било образувано на 10.10.2013 г., ПДИ връчена на 07.11.2013 г. и последно изпълнително действие – на 06.06.2016 г.

Не е спорно между страните, че въз основа на същия изпълнителен лист е образувано изп. д. № 1606/2023 г. по описа на ЧСИ И.ка Цонкова с район на действие Окръжен съд – Враца, по което ответникът е вискател, а ищецът – длъжник.

Други относими доказателства не са ангажирани.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника от следните суми: 2 871,02 лева – главница по договор за кредит, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 06.08.2013 г. до окончателното ѝ изплащане, сумата от 482,05 лева – договорна лихва за периода от 06.02.2012 г. до 13.06.2013 г., сумата от 322,32 лева – наказателна лихва за периода от 06.02.2012 г. до 05.08.2013 г., както и сумата от 373,31 лева – разноси, включително адвокатско възнаграждение, съставляващи вземания по изпълнителен лист от 12.08.2013 г., издаден по ч. гр. д. № 3051/2013 г. по описа на Районен съд – гр. Враца, въз основа на който е образувано изп. д. № 1606/2023 г. по описа на ЧСИ И.ка Цонкова, поради изтекла погасителна давност.

С оглед твърденията на ищеца, искът е допустим. Предпоставка за допустимост на този иск, както предвижда чл. 439, ал. 2 ГПК, е ищецът да се позовава на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, като ищецът се позовава на погасяване на дълга по изпълнителния лист поради изтекла погасителна давност. Това твърдение представлява нов факт по смисъла на чл. 439 ГПК, настъпил след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издаден изпълнителният лист. След като са наведени твърдения, че са налице последващи устните състезания фактически обстоятелства, които погасяват или изключват правото на принудително изпълнение, те са достатъчни да обосноват допустимост на иска с правно основание чл. 439 ГПК. Осъществили ли са се твърдените факти и годни ли са те да изключат вземането на вискателя към длъжника, е въпрос по основателност на предявения иск, а не за неговата допустимост.

С предявяването на този иск за установяване недължимост на парични суми, ищецът отрича претендираното от ответника материално право и в тежест на ответника е при условията на пълно и пряко доказване да установи съществуването на това право, както и че за периода от настъпване на изискуемостта на вземането до изтичане на срока, с който законът свързва погасяване на вземането по давност, са били налице основания за спиране или прекъсване течението на давността. За основателността на

предявения иск следва да се установи, че от настъпването на изискуемостта на вземането е изтекъл предвиденият в закона период на погасителна давност, който период не е бил спиран или прекъсван.

Следователно в тежест на ответника е да докаже обстоятелствата, обуславящи съществуването и дължимостта на отричаното от ищеца вземане, а именно възраженията си за прекъсване на погасителната давност – че след началния момент на погасителната давност са настъпили обстоятелства или са предприети действия, прекъсващи давността, като установи кога са настъпили тези обстоятелства и за какъв период от време давността е била спряна.

В отговора на исковата молба се въвеждат бланкетни твърдения, че след образуване на изпълнителното производство редовно са били депозирани искания за извършване на различни изпълнителни действия. Не са посочени нито кога, нито какви действия са били искани, има ли извършвани изпълнителни действия по някое от образуваните изпълнителни дела.

Между страните не е налице спор, че на 10.10.2013 г. е образувано изп. д. № 1104/2013 г. по описа на ЧСИ Валери Йотов.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 3/28.03.2023 г. по т. д. № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, докато е траел изпълнителният процес относно вземанията по образувани преди обявяването на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ВКС, ОСГТК, изпълнителни дела, давност за тези вземания не е текла. За тях давността е започнала да тече от 26.06.2015 г., от когато е обявено за загубило сила ППВС № 3/1980 г.

Предвид гореизложеното, доколкото изп. д. № 1104/2013 г. по описа на ЧСИ Валери Йотов е било образувано преди обявяването на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ВКС, ОСГТК, то следва да се приеме, че давността за вземането не е текла до 26.06.2015 г. В случая давността е започнала да тече от тази дата – 26.06.2015 г., като доколкото ответникът не е доказал да е прекъснал давността с предприемане на действия по принудително изпълнение на вземането в петгодишния период след 26.06.2015 г., то същата би изтекла на 26.06.2020 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 3 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (в сила от 14.05.2020 г.) за времето от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. давност за вземането не е текла. Съгласно § 13 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (в сила от 14.05.2020 г.), сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат

след изтичането на 7 дни от обнародването на закона в „Държавен вестник“. Законът е обнародван на 13.05.2020 г., поради което течението на давностният срок е възобновено на 21.05.2020 г.

Следователно процесният давностен срок е бил спрял за период от 2 месеца и 7 дни за периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. включително, и съответно е изтекъл на 02.09.2020 г.

От 26.06.2015 г. до 02.09.2020 г. е изтекъл периодът на общата погасителна давност /5 години/, в което време по делото липсват доказателства да са били реализирани изпълнителни действия, водещи до прекъсване течението на давността. Както към датата на образуване на изп. д. № 1606/2023 г. по описа на ЧСИ Цонкова, така и исковата молба е депозирана след неговото изтичане – на 13.11.2023 г. Съгласно разпоредбата на чл. 119 ЗЗД, с погасяването на главното вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, макар давността за тях да не е изтекла.

Дори и да се приеме за меродавно отбелязването от ЧСИ Найденов, че последното изпълнително действие е извършено на 06.06.2016 г. и се счете, че същото е такова, годно да прекъсне давността съгласно постановките на тълкувателното решение, давността е била изтекла към образуване на изп. д. № 1606/2023 г. и не се променят крайните правни изводи.

С оглед правната квалификация на предявения иск съдът е разпределил доказателствената тежест между страните по спора. Предвид характеристиките на иска по чл. 439 ГПК и подлежащите на установяване в хода на съдебното дирене правнорелевантни факти, именно на ответника е принадлежало процесуалното задължение /доказателствената тежест/ за установяване чрез пълно и главно доказване, както предписва правната норма на чл. 154, ал. 1 ГПК, настъпването на обстоятелства, обусловили прекъсването на погасителната давност за вземанията, предмет на принудителното изпълнение.

В тази връзка от негова страна не са направени доказателствени искания, както с отговора на исковата молба, така и в проведеното единствено открито съдебно заседание по делото, като не са представени и доказателства. Следователно в настоящия казус ответникът не доказва по безспорен, несъмнен начин, че са били поискани и извършени по изпълнителното дело действия, водещи до прекъсването на погасителния давностен срок.

Не бе уважено искането на ответника за служебно изискване на изпълнителните дела, тъй като съдът няма задължение служебно да изисква доказателства в полза на едната или другата страна. Ответникът е страна по изпълнителните дела и следва да положи необходимите усилия за снабдяване с копие от същите, в случай че желае да бъде приети като доказателство по делото, в т. ч. да заплати необходимите за това разноски на съдебния изпълнител. В определението по

чл. 140 ГПК му е указано, че в противен случай съдът ще се произнесе само въз основа на представените по делото от страните доказателства.

Настоящият съдебен състав намира, че служебното изискване на доказателства, макар и по искане на страна, е в противоречие с принципите за състезателност и равенство в процеса. Снабдяването с дадено доказателство, макар и намиращо се на територията на друг град, и представянето му по делото е процесуално задължение на всяка страна, съответстващо на разпределената ѝ от съда доказателствена тежест. Самата страна следва да положи нужните усилия, за да се снабди с нужните ѝ за доказване на претенцията, респ. възраженията ѝ документи срещу заплащане на съответните такси, преснимането им, заверяването им за вярност, след което да ги представи на съда. Служебното начало не вмения задължение на съда да събира и изисква доказателства в полза на едната или другата страна. Такова задължение би имал съдът в случаите, в които страната е в невъзможност да се снабди със съответното доказателство по независещи от нея причини. Гражданският исков процес е състезателно производство /арг. чл. 8, ал. 2 ГПК, който предписва, че страните посочват фактите, на които основават исканията си, и представят доказателства за тях/, в което по правилата за разпределяне на доказателствената тежест чл. 154, ал. 1 ГПК, страните навеждат факти и ангажират доказателства за установяване на действителното фактическо положение. Едва след като безспорно, несъмнено се установят в гражданския процес правнорелевантните обстоятелства, съдът е длъжен да ги подведе под приложимата правна норма, като уважи или отхвърли предявения иск.

По делото не бяха представени копия от изпълнителните дела, нито каквито и да било доказателства в подкрепа на изложените в отговора на исковата молба доводи и възражения, поради което същите следва да се приемат за неоснователни.

Преди първото по делото заседание бе депозирана молба от ответното дружество, с повторно искане да бъдат изискани изпълнителните дела. Съдът предостави последна възможност на ответника и вискател по изп. дела да представи същите в срок до следващото съдебно заседание, но ответното дружество не представи никакви доказателства в дадения му срок. Напротив, постъпила е молба вх. № 3520/02.03.2024 г. за даване ход на делото, като в молбата е изразено и становището по същество на спора на ответното дружество.

Поради тези правни съображения, при съобразяване със законоустановените правила за разпределяне на доказателствената тежест, настоящият съдебен състав приема, че на 02.09.2020 г. вземането е погасено поради изтичане на 5-годишна давност. Не се събраха доказателства процесното вземане или част от него да е погасено, липсват данни за извършени доброволни плащания или принудително осребрено имущество на ищеца в рамките на образуваното срещу него изпълнително производство. Искът следва да бъде уважен като основателен.

По разноските:

С оглед изхода на спора право на разноски възниква за ищцата, която претендира такива съгласно списък по чл. 80 ГПК /л. 52/, както следва: държавна такса в размер на 164,67 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 800 лева.

Видно от представения договор за правна защита и съдействие от 13.11.2023 г. /л. 53/ и разписка от същата дата /л. 51/, адв. С. е получил в брой от ищцата сумата от 800 лева адвокатско възнаграждение.

Дължимата държавна такса е в размер на 161,95 лева.

Ответното дружество е заявило възражение за прекомерност на платения от ищеца адвокатски хонорар, което е основателно. Съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът може да намали платеното от страна адвокатско възнаграждение, ако то е прекомерно с оглед действителната правна и фактическа стойност на делото. Настоящото производство не се характеризира с фактическа и/или с правна сложност, проведено е едно съдебно заседание, не са събрани доказателства извън писмените такива. С оглед изложеното, е налице основание за намаляване на адвокатския хонорар на процесуалния представител на ищеца.

В случая минималният размер на адвокатското възнаграждение е 704,87 лева съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от НМРАВ. Предвид липсата на каквато и да била правна и фактическа сложност на делото, необосновано е същото да бъде завишено до 800 лева. Същото следва да бъде намалено до 705 лева.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответното дружество следва да заплати на ищеца сторените разноски в общ размер на общо 866,95 лева – държавна такса и адвокатски хонорар.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 439, ал. 1 ГПК, че Ц. С. Т., ЕГН *****, с адрес: *****, **НЕ ДЪЛЖИ** на „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Рачо Петков – Казанджията“ № 4-6, **поради изтекла погасителна давност следните суми:** 2 871,02 лева – главница по договор за кредит, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 06.08.2013 г. до окончателното ѝ изплащане, сумата от 482,05 лева – договорна лихва за периода от 06.02.2012 г. до 13.06.2013 г., сумата от 322,32 лева – наказателна лихва за периода от 06.02.2012 г. до 05.08.2013 г., както и сумата от 373,31 лева – разноски, включително адвокатско възнаграждение, съставляващи вземания по изпълнителен лист от 12.08.2013 г., издаден по ч. гр. д. № 3051/2013 г. по описа на Районен съд – гр. Враца, въз основа на който е образувано изп. д. № 1606/2023 г. по

описа на ЧСИ И.ка Цонкова.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Рачо Петков – Казанджията“ № 4-6, **ДА ЗАПЛАТИ** на Ц. С. Т., ЕГН *****, с адрес: *****, сумата от **866,95 лева** /осемстотин шестдесет и шест лева и деветдесет и пет стотинки/ - разноси в производството.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – гр. Враца в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Враца: _____